

เทศน์เช้า วันที่ ๘ พฤษภาคม ๒๕๕๗

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

อ้าว วันนี้ตั้งใจฟังธรรมะเนาะ ธรรมะ เห็นใหม่ ธรรมะคืออาหารของใจ แต่วันนี้วันพีช มงคล วันพีชมงคลเป็นวันอาหารของโลก ถ้าเราบอกเป็นอาหารของโลก แล้วในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ทุกชาติเขาก็มีประเพณีแรกนาขวัญเหมือนกัน แล้วแรกนาขวัญแรกคนละวันด้วย แล้ววันไหนเป็นวันอาหารของโลกล่ะ? วันอาหารของโลกมันเป็นวันทำขวัญ ขวัญข้าว ขวัญดิน เขาทำขวัญของเขา เวลาเรานักวิทยาศาสตร์เห็นเขาทำขวัญกันเราก็มองว่า เอ๊ะ มันมีเหตุมีผลหรือ? ทำไมไปทำขวัญข้าว เวลาทำไร่นาเขาทำขวัญกัน เขาทำขวัญเพื่อความอุ่นใจใจ ทำเพื่อความสบายใจใจ มันเป็นวัฒนธรรม

ถ้าเป็นวัฒนธรรม เห็นใหม่ คุณใช้เวลาเขาทำสิ่งใดเขาอ่อนน้อมถ่อมตน สิ่งที่อ่อนน้อมถ่อมตน คุณหลวมๆมันนะท่าน ไปอยู่ที่ถ้าสาริกา เจ้าที่ๆ พระที่ดี ไปทางที่ดีเขาก็เชิดชูสรรเสริญ พระที่ไปทำแล้วผิดศีลผิดธรรมเขาก็ไม่พอใจ นี่มันมีใจ ในพุทธศาสนาสอนสามโลกธาตุ กามภพ รูปภพ อรูปภพ มันซ้อนกันอยู่อย่างนี้ ถ้าซ้อนกันอยู่อย่างนี้ ถ้าเราอ่อนน้อมถ่อมตน ทำขวัญๆ ทำขวัญเพื่ออะไรล่ะ? ทำขวัญเพื่อกำลังใจ สิ่งที่คุณครองคุณแลก็ได้เรื่องหนึ่ง สิ่งที่คุณหัวใจของเราได้เรื่องหนึ่ง

วันนี้เป็นวันพีชมงคล วันพีชมงคลเป็นวันที่มีอาหาร ถ้าเรามีกิจกรรม เรามีต่างๆ มันก็มีข้าวปลาอาหาร ถ้ามีข้าวปลาอาหาร มนุษย์ต้องมีปัจจัยเครื่องอาศัย ต้องมีอาหาร ถ้ามีอาหาร สมบูรณ์ พอสมบูรณ์ขึ้นมาแล้วเราก็มีความสุขของเรา ความสุขๆ ทางโลกนะ แต่ถ้ามันอึดคัดขาดแคลนถึงเกิดกลียุคได้ เวลาเขาอึดคัดขาดแคลนเขาย้ายบ้านย้ายเมืองหนีไปหาที่อุดมสมบูรณ์ของเขา นี่พูดถึงทางโลกของเขา ถ้าเป็นทางโลกแล้วทางธรรมล่ะ? ถ้าทางธรรมของเรา เห็นใหม่ นี่เราจะมีสติปัญญาของเรา เราศึกษาเรื่องนี้เราเข้าใจได้

ถ้าเราเข้าใจได้นะ นี่อาหารกาย อาหารใจ ถ้าอาหารของกาย เราทำของเราเพื่อประโยชน์กับเรา สิ่งนี้เราศึกษาเราเข้าใจแล้ว เราเห็นแล้วมันเป็นวัฒนธรรม นี่เรามีรากเหง้า เรามีรากเหง้าวัฒนธรรม เห็นไหม คุณปู่ย่าตายายของเราเชื่อในพุทธศาสนา เอาศาสนาเป็นศาสนาประจำชาติ เราเกิดในวัฒนธรรมนี้ แม้แต่การเป็นอยู่ของทางโลก ถ้าเป็นอยู่ทางโลกเขาทำของเขา แต่พอมาเรื่องธรรมะๆ ธรรมะถ้าเป็นปริยัติเราก็ศึกษาของเรามา ศึกษามาแล้ว ศึกษามาก็เป็นความรู้ ถ้าเป็นความรู้ต่างๆ ขึ้นมาก็ว่าตัวเองมีคุณธรรม แต่ถ้าเป็นทางธรรม ถ้าเป็นกรรมฐานของเรา นี่ไม่เชื่อสิ่งใดๆ เลย สิ่งนั้นเป็นเรื่องโลกๆ มันเป็นเรื่องสมมุติ

ประเพณีวัฒนธรรมก็เป็นประเพณีวัฒนธรรม ประเพณีวัฒนธรรม คำขวัญต่างๆ ถ้าครูบาอาจารย์ที่ท่านปฏิบัติแล้วท่านก็เห็นว่าโลกทำอย่างนั้นก็เพื่อให้มีจุดยืน ให้โลกมีสิ่งที่เป็นหลักเป็นชัย ให้หัวใจมันมีที่พึ่งอาศัย แต่ถ้าเรานักปฏิบัติ เห็นไหม เราไม่ถือฤกษ์ถือยามถืออะไรทั้งสิ้น การถือฤกษ์ถือยาม หลวงปู่เสาร์ที่ท่านบอกว่าเวลาปฏิบัติในประวัติครูบาอาจารย์ นี่เวลาจะปฏิบัติขึ้นมาก็สวดอ่อนวอน ขอให้ธรรมสถิตที่ตา ขอให้ธรรมมาสถิตที่ใจ ขอให้ธรรมมาสถิตที่ใจ แล้วก็ปฏิบัติ แต่มันก็อ่อนวอนขอ หลวงปู่มั่นท่านแก้ตรงนี้ หลวงปู่เจี๊ยะท่านเล่าให้ฟัง ๑ ปีบอกว่าไม่ต้องสวด

การสวดมนต์ทำวัตรเช้าทำวัตรเย็นเป็นมงคลไหม? เป็น การสวดมนต์ทำวัตรเช้าทำวัตรเย็นของเรา แต่เวลาเราจะประพฤติปฏิบัติขึ้นมาเราก็กำหนดพุทโธเลย เราทำของเราเลยนะ ถ้าธรรมมันจะมาสติ มีสติขึ้นมา เคี้ยวสมาธิมันจะสถิตที่ใจ แล้วเกิดปัญญาขึ้นมาเดี๋ยวมันจะสถิตที่ใจ มันสถิตเพราะอะไร? มันสถิตเพราะการกระทำของเรา ถ้าเราทำจริงของเราขึ้นมา เห็นไหม นี่กรรมฐานเวลาปฏิบัติไปแล้ว กรรมฐานเขาเชื่อตรงนี้ไง เขาเชื่อความเพียรชอบ ความเพียร ความวิริยะ ความอดทน การกระทำของเรา แต่ความเพียรขึ้นมาแล้ว ปฏิบัติขึ้นมาแล้วมันก็เป็นจริตนิสัย คนสร้างอำนาจวาสนามามาก

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เอกัม นาม ก็ ไม่มีสอง ไม่มีการซ้อนกัน ไม่มีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ซ้อนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เว้นแต่พระปัจเจกพุทธเจ้ามิได้ แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีหนึ่งเดียวเท่านั้น ถ้ามีหนึ่งเดียวเท่านั้น เห็นไหม นี่มันซ้อนกันไม่ได้ ซ้อนกันไม่ได้เพราะอะไร? เพราะการสร้างอำนาจวาสนามานี้มันหาได้ยาก ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย การกระทำมันขนาดนี้ พันธุกรรมของมันๆ พันธุกรรมของจิต

คุณเขาทำอะไรไถนาขึ้นมาก็พันธุ์ข้าวของเขา ถ้าพันธุ์ข้าวของเขา พันธุ์ข้าวของเขาคือ พันธุ์ข้าวของเขาคุณแลกรักษาไว้ดี เวลาเขาหว่านเขาไถของเขามันก็จะออกผลงอกงามของเขา นั่นพันธุ์ข้าวของเขา เพราะพันธุ์ข้าวของเขามันมีผู้กระทำ ผู้กระทำคือชาวนาเป็นคนกระทำ ชาวนากระทำ ชาวนาเขามีประสบการณ์ของเขา เขาคุณแลชักน้ำเข้านา น้ำมากเกินไปเขาชักน้ำออก เขาคุณแลของเขา นี่นักปฏิบัติของเราเหมือนกัน ถ้ามีอำนาจวาสนามา หัวใจมันสร้างสมบุญญานิติกรรมมา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบารมีเต็ม เวลามাত্রัสรู้ นะ ตรัสรู้ในการกระทำขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไปศึกษา ๖ ปี เวลাত্রัสรู้ ตรัสรู้อยู่โคนต้นโพธิ์

ตรัสรู้อยู่ นี้บุพเพนิวาสานุสติญาณ จุติปาตญาณ อาสวักขยญาณในการกระทำขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ในกิริยาของใจอันนั้น กิริยา วิธิการ คือกิริยาในหัวใจเท่านั้น แต่ผลของมันเหนือโลกๆ ใด ถ้าเหนือโลกขึ้นมา เวลาเราประพฤติปฏิบัติขึ้นไปเราไม่มีครูมีอาจารย์เราก็พยายามชวนชวายของเราไป แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นศาสดาเอกของโลก เป็นครูเอกของโลก วางธรรมและวินัยไว้ วางไว้ทำไม วางไว้ นี้ ๖ ปีที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปสมบุดสมบันมา ท่านทำมามันฝังใจ

นี่มันมีแนวทาง ถ้าแนวทางขึ้นมาเราก็ยังส่งออก ศึกษามาก็ยังส่งออก ส่งออกว่าเป็นความรู้ใจ นี่ความคิดไม่ใช่จิต เพราะความคิดมันเกิดดับในหัวใจ ถ้าความคิดมันเกิดดับในหัวใจที่เราศึกษานี้มันศึกษาด้วยความคิดไหม? ถ้าศึกษาด้วยความคิด จิตมันส่งออกมาไหม? ถ้าส่งออกมาแล้วก็เอาความคิดไปคุยโม้กันอีก ฉันทมีความรู้มาก คนนั้นมีความรู้มาก ความรู้มาก ความรู้ท่วมหัวเอาตัวไม่รอด เพราะสมาธิมันยังไม่รู้จักเลย นี่มันรู้แต่ชื่อใจ สติก็รู้ว่าสติ สมาธิก็รู้ว่าสมาธิ ปัญญาที่รู้ว่าปัญญา แต่ตัวจริงไม่เคยเจอ เพราะเคยเจอนะ พอมีสติปัฏ จิตใจที่มันทุกข์ยาก สิ่งใดที่มันทุกข์มันยาก สิ่งใดที่ล้มลุกคลุกคลานมันหยุดได้ มันหยุดได้ด้วยอะไร? หยุดได้ด้วยสังเวช

มันสังเวชนะ สังเวชหัวใจของเรา ทำไมมันโง่เง่าเท่าตุ่นขนาดนี้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็สอนมาแล้ว องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ตรัสรู้ธรรมไปแล้ว วางธรรมวินัยไว้แล้ว เราก็ศึกษามาแล้ว ศึกษามาแล้วก็ยังเอาความทุกข์มาหมักหมมอยู่นี้ เพราะมันมีแต่ชื่อ มันไม่มีตัวจริง วันไหนมีตัวจริงขึ้นมา สติมันมาปัฏมันไม่เสวย มันไม่ส่งออก มันหยุดหมด เพราะสติมันพร้อม เพราะสติมันพร้อม เพราะตัวเนื้อ นี่สติธรรม สมาธิธรรม ปัญญาธรรม สัจธรรม พอเป็นสัจธรรมมันก็หยุด มันหยุดมันก็ไม่ฟุ้งซ่าน มันหยุดมันก็ไม่เคียดร้อน มันหยุดมันก็ไม่มีสิ่งใดเผาผลาญในหัวใจ สติเท่านั้นแหละ ถ้ามีสติมันหยุดได้หมด มันหยุดความคิดใจ

ที่เราคิดเราทุกข์กันอยู่นี้เพราะอะไร? เราขาดสติใช่ไหม สิ่งที่เราคิด เราทุกข์เรายากอยู่นี้ทุกข์ไหม? แล้วทำไมหยุดมันไม่ได้ล่ะ? ก็ไหนว่ามีความรู้มาก เวลาศึกษารู้ไปหมด ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอธิบายได้หมด แต่ทำไมมันทำตัวมันเองไม่ได้ล่ะ? ทำไมมันทำตัวมันเองไม่ได้ ทำไมมันหยุดความคิดมันไม่ได้ ถ้ามันหยุดความคิดมันได้ นั่นละตัวจริง นี่ไงเห็นไหม พันธุ์ข้าวที่เก็บไว้ ถ้าไม่ลงแปลงนามันก็ไม่ออกรวง มันก็ไม่มีพันธุ์ข้าวต่อไป ถ้าพันธุ์ข้าวนั้นลงนามันมีคืน มันมีน้ำ มีอากาศทุกอย่างพร้อมมันก็ออกรวงข้าวต่อไป

ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็อยู่ในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาเราประพฤติปฏิบัติขึ้นมามันก็จะสถิตในหัวใจของเรา มันจะเกิดขึ้นมาในหัวใจของเรา นะ ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคตใช่ไหม? นี่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมอย่างนี้ แล้วในหัวใจของเรา เราจะเป็นจริงหรือเปล่า ถ้ามันเป็นจริงขึ้นมา เห็นไหม นี่ปฏิบัติอย่างนี้กรรมฐานปฏิบัติอย่างนี้ถึงไม่อ่อนวอนขอไป

กรรมฐานเรา ครูบาอาจารย์ท่านทำไปแล้ว การอ่อนวอนขอมันเป็นไปไม่ได้ แต่การอ่อนวอนขอ การทำขวัญ ขวัญนาค ขวัญข้าว ขวัญต่างๆ การทำขวัญก็เพื่อกำล้างใจเท่านั้นแหละ เพื่อกำล้างใจ เพื่อประเพณีวัฒนธรรม เพื่อความมั่นคง เพื่อสังคมมันมีจุดยืนเท่านั้นเอง เท่านั้นเองจริงๆ แต่เท่านั้นเองก็ต้องทำ ทำเพราะอะไร? เพราะ เห็นไหม คูสติในทรัพยากรมนุษย์ อัตราการเกิดทำให้มนุษย์ในทรัพยากรมันเกี่ยวเนื่องกันไป พออัตราการเกิดมันลดต่ำลง นี่สังคมสูงอายุมันไม่มีใครเสียภาษี ไม่มีใครทำงานก็เหมือนกัน นี่ถ้าอัตราการเกิดต่างๆ ที่มันเป็นไป ทรัพยากรของมนุษย์ใช่ไหม

นี่ก็เหมือนกัน สิ่งที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาตรัสรู้ธรรมขึ้นมาแล้ว สิ่งที่เป็นจริงๆ ขึ้นมา เป็นจริงที่ไหน? แล้วเราปฏิบัติ เราจะปฏิบัติเอาความจริงมาจากไหน? ถ้าเอาความจริงของเรา นี่อ่อนวอนขอมันได้ไหมล่ะ? มันก็เป็นสัจจะความจริงขึ้นมา ถ้าเป็นความจริงขึ้นมาเรามีสติมีปัญหาขึ้นมา เรามองไปแล้วเราถึง นี่สิ่งที่หัวใจมันสูงต่ำมันแตกต่างกัน ถ้าจิตใจคนที่ต่ำ จิตใจที่เขาต่ำ ที่เขาเป็นบาปเป็นกรรม เขาไม่เชื่อเลยละเรื่องมรรคผล แล้วยังทำร้ายตัวเอง ทำร้ายตัวเองว่านี่สังคมทำร้ายเรา ทำบาปทำกรรม คือมันประชิด ยิ่งประชิดชีวิตของเราเท่าไรนะเรายังต่อต้าน เรายังไม่ยอมเข้าสู่สัจธรรม มันยิ่งทำลายตัวเองไปเรื่อย ความคิดของเราทำลายตัวเราเองทั้งนั้นแหละ แต่ถ้าจิตใจของคนมันระดับปานกลางนะมันก็จะ เอ๊ะ จริงหรือเปล่า มีหรือเปล่า แต่ถ้าจิตใจของเราจะสูงขึ้น นี่ถ้ามันไม่เป็นจริง ๒,๐๐๐ กว่าปีอยู่มาได้อย่างไร?

ในปัจจุบันนี้คนคิดว่าพระพุทธเจ้ามีจริงหรือเปล่า แค่นี้มันพูดได้อย่างไร? เพราะอะไร? เพราะสิ่งที่เป็นประวัติศาสตร์ สิ่งที่เป็นประวัติศาสตร์ สิ่งที่เป็นวัตถุที่เขาพิสูจน์ได้มันมีจริง ทั้งนั้นแหละ มันมีอยู่จริง พอมันมีอยู่จริง มนุษย์มีอยู่จริง ทุกอย่างมีอยู่จริง ประวัติศาสตร์มัน พิสูจน์ได้ สิ่งที่พิสูจน์ได้นะ แล้วสังขธรรมพิสูจน์ได้ไม่พิสูจน์ได้ล่ะ? เรามีความทุกข์ไหม? เรามี ความทุกข์ไหม? เรามีความทุกข์ในหัวใจไหม? ถ้ามีความทุกข์ ทุกข์เกิดขึ้น ทุกข์ตั้งอยู่ แล้วทุกข์ ดับไป แล้วเวลามันทุกข์ขึ้นมา ทุกข์เกิดขึ้น ทุกข์ตั้งอยู่ ทุกข์ดับไปด้วยความเป็นไปของมันเอง มันเป็นอย่างไรว?

นี่ไงสิ่งที่สัพเพ ธัมมา อนัตตา มันเป็นอนัตตา มันเป็นไตรลักษณ์ มันแปรปรวนของมัน อยู่ตลอดเวลา มันเกิดดับอยู่กับเรา แล้วมันแปรปรวนตลอดเวลา มันถึงให้เราหายใจได้ไง แต่ใน เมื่อจิตเรายังไม่สงบ จิตเราไม่สงบ จิตเรายังไม่ออกวิปัสสนา จิตเรายังไม่เห็นตามความเป็นจริง เราเห็นตามความเป็นจริงเราก็เห็นการเกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไป แต่เห็นตามความเป็นจริง เห็น ตามความเป็นจริงเพราะจิตมันสงบแล้ว จิตสงบแล้วจิตเป็นผู้ทำ ชวานาเขาหลังสู้ฟ้าหน้าสู้ดิน เขาทำนามาทั้งชีวิต เขามีประสบการณ์ของเขา เขามองทีเดียวเขาเข้าใจหมด

นี่ก็เหมือนกัน หัวใจของเรามันยังไม่มีการกระทำสิ่งใดๆ นี่ทุกข์เกิดขึ้น ทุกข์ตั้งอยู่ ทุกข์ ดับไป มันไม่กระทำ มันทำไม่เป็น เวลาข้าว ข้าวมาจากไหน? ข้าวก็มาจากหม้อไ้ เปิดฝาหม้อดัก มา อ้าว ข้าวเกิดจากหม้อ ไอ้เด็กที่มันกินบอกข้าวเกิดจากจาน มันมีจานข้าวเห็นจานข้าว นั่นนะ นี่ ทุกข์เกิดขึ้น มันเห็นที่ไหน มันไม่เห็น แต่ชวานาเขารู้ เขาอาบเหงื่อต่างน้ำ เขาทำของเขา มา แล้ว ทำของเขาแล้วเขาก็ได้กินอาหารของเขาด้วย เขาขายเป็นสินค้าออกมาเราก็ได้อาศัยน้ำพักน้ำแรง เขา ได้กินด้วย

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าจิตใจมันมีการกระทำ ทุกข์เกิดขึ้น ทุกข์ตั้งอยู่ ทุกข์ดับไป เพราะจิตมัน สงบ พอจิตสงบมันเห็นของมัน เห็นของมัน มันจับต้องของมัน จับต้องของมัน คุณติเวลาข้าวมัน ออกเต็มท้องนา ทุงรวงทอง โอ๊ย มันเหลืองอร่ามไปหมดเลย นี่ก็เหมือนกัน ถ้าจิตสงบแล้วเห็น กาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรม เห็นตามเป็นจริง มันเห็นสังขธรรมมันเหลืองอร่ามกลางหัวใจ เลย แต่นี่ไปดูของเขา เวลานั่งเขาจะเกี่ยวข้าว ข้าวมันสุก เวลาไปตามท้องนาไปเห็นข้าวของ ชวานา ทุงรวงทอง โอ๊ย โธ่ มันเหลืองอร่ามไปหมดเลย แต่ของเราไม่มีสักเม็ดเพราะไม่ใช่ของเอ็ง ของชวานาเขา ชวานาเขาทำของเขา

ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็เหมือนกัน ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ใช่ของเรา นี่ถ้าเป็นของเราละ? เราต้องทำของเราขึ้นมาดี ถ้าเราทำของเราขึ้นมา จิตมันสงบแล้วมันถึงออกเห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรมตามความเป็นจริง แต่นี่ไม่เป็นอย่างนั้น ปฏิบัติตามแนวสติปัฏฐาน ๔ สติปัฏฐาน ๔ ก็คือกาย กายมันก็นึกขึ้นมา อ้าว เวทนา เวทนาใครไม่รู้จัก อ้าว ถ้าจิต จิตยิ่งรู้ใหญ่ จิตยิ่งธรรม ธรรมะศึกษามาที่ความรู้เต็มหัวเลย สติปัฏฐาน ๔ แล้วนึกเอาหมด มันก็ข้าวเกิดจากงานไง เขาเสริฟมาบนโต๊ะไง โอ้ ข้าวเกิดจากงานมันตกกินเลย โอ้ ทำไมฉันไม่รู้มันกินอยู่ที่นี่ เดี่ยวจะถ่ายให้ดูด้วยอยู่ในห้อง

นี่ไงมันไม่เป็นความจริงไง ถ้าเป็นความจริง เห็นไหม นี่ทำขวัญๆ เขาทำขวัญเพื่อความมั่นคง เพื่อมีขวัญมีกำลังใจ ศึกษาธรรมมาๆ ก็เป็นธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าศึกษามาเป็นชาวพุทธ เราเป็นพุทธมามกะ เราเชื่อในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ความเชื่อๆ ความเชื่อทำให้เราเข้ามาศึกษา ศึกษาแล้วเราจะเอาความจริงไหม? นี่เวลาเราได้เงินทองมาเราก็อยากได้เงินทองจริง ไม่ต้องการได้ธนบัตรปลอม ไม่มีใครต้องการ ไม่มีใครต้องการได้ของปลอมเลย ทุกคนอยากได้ของจริงทั้งนั้นเลย เพราะของจริงมันใช้แล้วมันถูกต้องตามกฎหมายของปลอมเวลาเขาจะใช้เขาต้องใช้ที่มีตมๆ ใช้ที่คนมากๆ ใช้ที่คนไม่เข้าใจ นี่ของปลอมที่เขาใช้กัน

นี่การศึกษา การที่เรามาเป็นความจริงของเราแล้วหรือ? ถ้าเป็นความจริงมันยังมีความสงสัยอยู่ไหม? ถ้าหัวใจของเราสงสัยอยู่ไหม นี่อาหารของโลกเขา เขายังต้องทำวิจัยนะ พันธุ์ข้าว เขาวิจัยของเขาตลอดเวลา เพื่อให้พันธุ์ข้าวมันอุดมสมบูรณ์ ให้พันธุ์ข้าวมันพัฒนาของมันขึ้นไป พันธุ์ข้าวเขาต้องทำวิจัย เขาทำวิจัยแล้วเขาพัฒนากันโรค เดี่ยวนี้ น้ำท่วมต้องให้พันธุ์ข้าวมันชะรูด พันธุ์จากน้ำ เวลานาแล้ง หน้าแล้ง ๔๕ วันเกี่ยวได้ นี่เขาวิจัยพันธุ์ข้าวตลอดเวลาเลย ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ต้องไปวิจัย นี่เขาบอกว่าจะสังคายนาพระไตรปิฎก สังคายนาพระไตรปิฎก

พระไตรปิฎกต้องสังคายนารึหรือ? พระไตรปิฎกขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ความรู้ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าใครจะสังคายนา มันสังคายนาคำความโง่ของคนต่างหากละ? โอ้ความไม่เชื่อของเราต่างหากละ โอ้ความไม่เชื่อของเราในธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า โอ้การตีความผิดของเราในธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า โอ้ความเห็นผิด โอ้ความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ของเราต่างหากละมันต้องมาแก้ที่นี้ มันไม่ได้ไปแก้ที่พระไตรปิฎก

พระไตรปิฎกมันสมบูรณ์ของมันอยู่แล้ว เพียงแต่ว่าการพิมพ์การรักษามันคลาดเคลื่อนไป ก็ทำให้มันถูกต้องก็เท่านั้นแหละ ใครจะไปแก้ ใครจะไปสังคายนาในธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ใครจะมีปัญหาต่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ใครจะมี ไม่มีใครมีสักคนหนึ่งเลย แต่เดี๋ยวนี้ทำสังคายนาธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทำสังคายนาพระไตรปิฎก ทำสังคายนา สังคายนาเอาความรู้เท่าไม่ถึงการณ์เอาความเห็นผิวดัดเข้าไป เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าศึกษา เวลามันผ่านมานานไกล คนไม่รู้เขาไปดัดแปลง ไอ้เราไอ้ความรู้เท่าไม่ถึงการณ์มันก็จะไปแก้ไขให้เป็นความเห็นของเรา

ก็ความเห็นของข้าวนบจางง ข้าวมันมาจากงาน แล้วข้าวมมาจากงานมันไม่มีการงอกเลย ไซ้ใหม่ ต้นมันไม่ต้องเกิดเลยไซ้ใหม่ มันไม่ต้องรอให้เวลารวงข้าวมันแตก รวงข้าวต้องไม่เป็นอย่างนั้นไซ้ใหม่ มันต้องมาจากงานไซ้ใหม่ ข้าวนี่เสรีปนจางหรือ? นี่คนไม่เป็นมันก็คือไม่เป็น แต่ชวานาเขาเป็น กรรมฐานเราก็เป็น เพราะกรรมฐานเรามีครูมีอาจารย์คอยชี้แนะ พอคอยชี้แนะขึ้นมาด้วยปัญญามาก เราศึกษามากแล้วต้องเป็นอย่างนี้ ธรรมะต้องเป็นอย่างนี้

ครูบาอาจารย์บอกว่าต้องทำไว้ก่อน พุทโธ พุทโธ พุทโธให้ได้ก่อน พุทโธเพื่อเอาความสงบของใจ ถ้าใจสงบแล้วชวานาเข้มแข็งแข็งแรง ออกไปทำนาเขาจะทำไหว ชวานาที่เป็นโรคเป็นภัย ชวานาที่เดินไม่ไหว ชวานาที่แก่ชราภาพเขาจะทำนานั้นไม่ไหว นี่ก็เหมือนกัน จิตใจที่อ่อนแอ จิตใจที่มีแต่ตัดหาความทะยานอยาก จิตใจที่อยากจะมีคุณธรรมในหัวใจ จิตใจที่ไม่มีกำลังเลยจะไปทำอะไร เดินโดยตัวมันเองยังเดินไม่ไหวเลย แล้วมันบอกว่ามันรู้ธรรมะ มันจะไปหาบหาเงินทอง

นี่ทองเป็นหลายๆ ต้นเลย แล้วมันเดินไม่ไหว แต่มันจะไปหาบหาทองคำอันนั้น แต่ครูบาอาจารย์ของเราบอกว่าการทำความสงบของใจเข้ามาก่อน ทำให้จิตใจแข็งแรงขึ้นมา ชวานาต้องเข้มแข็ง ชวานาต้องมีสุขภาพดี ชวานาสุภาพดี ชวานาเขาจะได้ทำนาที่ดี ได้พันธุ์ข้าวที่ดี น้ำท่าที่สมบูรณ์ ข้าวปลาอาหารจะสมบูรณ์ จิตใจได้ประพฤติปฏิบัติขึ้นมา นี่พุทโธ พุทโธให้จิตสงบเข้ามาก่อน ให้เข้มแข็งให้แข็งแรงขึ้นมาก่อน พอแข็งแรงแล้วเดี๋ยวออกไปเห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต ตามความเป็นจริง

สติปัญญา ๔ ตามความเป็นจริง ไม่ใช่สติปัญญา ๔ ด้วยความนึกเอา ด้วยการคาดหมายเอา ด้วยการจินตนาการเอา เพราะจินตนาการเอาโดยเอาธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธ

เจ้ามารองรับว่าเป็นธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วที่ว่ามันก็ปริยัติดี ๆ นี่แหละ มันก็เหมือนปริยัติดี ๆ ศีกษาธรรมมาดี ๆ นี่แหละ มันไม่มีความจริงขึ้นมาเลย แต่ถ้าทำจริงขึ้นมาสมาธิเป็นอย่างนี้ทำไม อ้าว สมาธิเป็นอย่างไร? อ้าว ปัญญา ธรรมจักรหมุนอย่างนี้ ดี ๆ เลย

โอย ปัญญามันหมุนขนาดนี้ แต่เวลาศึกษาขึ้นมา จำมา จำแล้วพอลืม ลืมก็เปิดตำรา เออ จำไม่ได้เดี๋ยวก็ถามเพื่อน ๆ ให้รู้ได้ แต่ภาวนามยปัญญาถามจากใครไม่ได้ ขอบอกใครไม่ได้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้ไม่ได้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นคนชี้ทางเท่านั้น เวลาจักรมันเคลื่อน เวลาธรรมจักรมันเคลื่อน คือ สมาธิ ปัญญา มันเคลื่อนในหัวใจ มันหมุนของมันไป มันฟาดฟันกิเลส มันทำลายกิเลสขยับเข้าไปในหัวใจ มันชำระไป มันเห็น ๆ ของมัน

ชวานาที่แข็งแรง พันธุ์ข้าวที่ดี ดินน้ำที่ดีจะเกิดข้าวปลาอาหารอุดมสมบูรณ์ จะเป็นอาหารของโลก จิตใจที่ดี จิตใจที่เข้มแข็ง จิตใจที่สัมมาสมาธิ เวลาใช้ปัญญาไป สติปัญญา ๔ โดยสังขธรรม มันจะสร้างคุณธรรมขึ้นมา จะเป็นศาสนทายาท เป็นธรรมทายาท มีธรรมเป็นที่พึ่ง เกิด เธออย่ามีสิ่งอื่นเป็นที่พึ่งเลย มันจะมีคุณธรรมในหัวใจเป็นที่พึ่ง เรากราบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยหัวใจนะ เขาบอกพวกนี้พวกหัวแข็ง ไม่ศึกษาไม่ค้นคว้า

ศึกษา ศึกษาแล้วกิเลสมันบังเงา กิเลสมันจะไปยึดมันว่าเป็นของเรา ลิขสิทธิ์ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามันจะไปน้อยลงมา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นี่ทรัพย์สินทางปัญญาท่านจดทะเบียนในวัฏจักรเอาไว้แล้ว ในกามภพ รูปภพ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้จดทะเบียนลิขสิทธิ์เอาไว้แล้ว แล้วเราไปเอามาเป็นของเรา ๆ นี่เราบอกว่าไม่เคารพไม่บูชา ยิ่งกว่าเคารพยิ่งกว่าบูชา หลวงตาท่านบรรลุนิพพานขึ้นมาท่านกราบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าน้ำตาไหลพราก เห็นซึ่งบุญซึ่งคุณ

หลวงปู่มั่นท่านนั่งที่ไหน ถ้าใครเอาหนังสือเสมอที่นั่งท่าน ท่านบอกไม่ได้ ตัวอักษรนี้มันคือธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าต้องเทิดไว้บนศีรษะ หลวงปู่มั่นท่านจะไม่ยอมนั่งกับพื้นที่ใครเอาตัวอักษรหนังสือมาวางไว้เลย ท่านบอกหนังสือตัวอักษรมันสามารถคือธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มันเป็นตัวคือธรรมะ ฉะนั้น ต้องเคารพบูชา ไม่ใช่แค่หนังสือธรรมะนะ ตัวอักษรหนังสือโดยทั่วไปท่านจะไม่ยอมให้ท่านนั่งเสมอเลย แล้วบอกว่ากรรมฐานไม่ศึกษา กรรมฐานไม่ศึกษา

มันไม่ศึกษาตรงไหน มันศึกษามาแล้วแล้ววางไว้ แล้วประพฤติปฏิบัติตามความเป็นจริงขึ้นมา ถ้าจิตมันแข็งแรง เข้มแข็งขึ้นมา แล้วมันวิปัสสนาของมันไป มันเห็นคุณธรรมอันนั้น เห็นใหม่ นี่กราบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยหัวใจ เคารพบูชาด้วยหัวใจ แต่เวลาประพฤติปฏิบัติ แนวทางปฏิบัติต้องปฏิบัติแบบนี้ ไม่ใช่กิเลสมาหลอกมาล่อใจ มีความรู้มากแล้วปฏิบัติไปมันก็สร้างภาพไป ฐูปไป เห็นไป กิเลสทั้งนั้น จินตนาการทั้งนั้น มันไม่มีความจริงเลย ถ้ามีความจริงขึ้นมาจะเป็นความจริงอย่างนี้

ถ้าความจริงอย่างนี้เกิดขึ้นมา นี่วันนี้นี่วันพีชมงคล พีชมงคลนี้อาหารของกาย แล้วเราฟังธรรมๆ เราจะเอาอาหารของใจ เราจะมีอาหารเป็นปัจจัย ๔ เพื่อดำรงชีวิต เราจะมีอาหารไว้เพื่อร่างกายนี้เพื่อให้ความแข็งแรงของมัน ร่างกายแข็งแรงแล้วเราจะประพฤติปฏิบัติบูชาขึ้นมาให้หัวใจเข้มแข็งขึ้นมา จิตใจเข้มแข็งขึ้นมา แข็งแรงขึ้นมา เราจะประพฤติปฏิบัติของเราขึ้นมาให้มีคุณธรรมในหัวใจของเรา เราจะมีธรรมเป็นที่พึ่ง เอวัง